

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Δευτέραν, 30^{ην} Ἰουνίου /13^{ην} Ἰουλίου 2020, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἑορτή τῆς Συνάξεως τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων.

Διά τῆς ἑορτῆς ταύτης ἡ Ἐκκλησία πραγματοποιεῖ Σύναξιν αὐτῆς ἥτοι συγκέντρωσιν τῶν πιστῶν αὐτῆς πρὸς τιμὴν τῶν ἁγίων δώδεκα Ἀποστόλων, συμβαλόντων κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ κηρύγματος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου τοῦ σαγηνεύσαντος δι' αὐτῶν τὴν Οἰκουμένην πᾶσαν.

Τὴν ἑορτὴν ταύτην ἐώρτασε τὸ Πατριαρχεῖον εἰς τὴν ἐπ' ὀνόματι τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων Ἱερὰν αὐτοῦ Μονήν, τὴν κειμένην παραθαλασσίως εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως Τιβεριάδος καὶ εἰς τὴν βορειοδυτικὴν ὄχθην τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης.

Ἐνταῦθα προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου Εὐλογίου, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεών, Γραμματέως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐν συμμετοχῇ ὀλίγων πιστῶν τῆς περιοχῆς, λόγῳ τοῦ COVID – 19.

Πρὸς τοὺς ὀλίγους τούτους πιστοὺς ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Ἴδὼν δέ τοὺς ὄχλους ἐσπλαγχνίσθη περὶ αὐτῶν, ὅτι ἦσαν ἐκλελυμένοι καὶ ἐρριμμένοι ὡς πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα. τότε λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· ὁ μὲν θερισμὸς πολὺς, οἱ δέ ἐργάται ὀλίγοι. δεήθητε οὖν τοῦ κυρίου τοῦ θερισμοῦ, ὅπως ἐκβάλη ἐργάτας εἰς τὸν θερισμὸν αὐτοῦ», (Ματθ. 9,36-38).

«Καὶ προσκαλεσάμενος τοὺς δώδεκα μαθητάς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν πνευμάτων ἀκαθάρτων ὥστε ἐκβάλλειν αὐτά καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν», (Ματθ. 10, 1).

«Πορευόμενοι δέ κηρύσσετε, λέγοντες, ὅτι ἤγγικεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν», (Ματθ. 10,7).

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ θεῖος καὶ πάνσοφος χορὸς τῶν Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῇ ἐπωνύμῳ Ἱερᾷ Μονῇ αὐτῶν, ἐν τῷ ἱερῷ προσφκνηματικῷ τούτῳ τόπῳ, τῆς ἐμφανίσεως, δηλονότι τοῦ Ἰησοῦ τοῖς μαθηταῖς Αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος, (Ἰωάν. 21,1), ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν Σύναξιν αὐτῶν.

Ἡ Σύναξις δέ αὕτη ἀφορᾷ εἰς τοὺς Δώδεκα Ἀποστόλους, τουτέστιν τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ, εἰς τοὺς ὁποίους εἶπεν ὁ Ἰησοῦς: «Ὁ μὲν θερισμὸς πολὺς οἱ δέ ἐργάται ὀλίγοι· δεήθητε οὖν τοῦ Κυρίου τοῦ θερισμοῦ, ὅπως ἐκβάλη ἐργάτας εἰς τὸν

θερισμόν αὐτοῦ», (Ματθ. 9, 37-38). Ἑρμηνεύων τό χωρίον τοῦτο, ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος γράφει: Εἰπὼν γάρ ὁ Ἰησοῦς, «δεήθητε τοῦ Κυρίου τοῦ θερισμοῦ», οὐδὲν δεηθέντων αὐτῶν, οὐδέ εὐξαμένων, αὐτὸς αὐτοὺς εὐθέως χειροτονεῖ, ἀναμιμνήσκων αὐτοῖς... ὅτι Αὐτὸς ἐστὶν ὁ γεωργός, Αὐτὸς ὁ τοῦ θερισμοῦ Κύριος, Αὐτὸς ὁ τῶν προφητῶν Δεσπότης. Εἶναι φανερόν δέ, προσθέτει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ὅτι δὲν ἀπέστειλεν τοὺς μαθητάς Του νὰ θερίσουν ξένους κόπους, ἀλλὰ αὐτὰ τὰ ὁποῖα αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσπειρε διὰ τῶν προφητῶν Αὐτοῦ.

«Καὶ προσκαλεσάμενος τοὺς δώδεκα μαθητάς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε ἐκβάλλειν αὐτὰ καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν», (Ματθ. 10, 1). Καὶ ὅλα αὐτὰ, ἅν καὶ ἀκόμη δὲν τοὺς εἶχε δοθῆ τό ἅγιον Πνεῦμα. Διότι, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, δὲν εἶχαν ἀκόμη λάβῃ τό ἅγιον Πνεῦμα, «οὐπω γάρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη», (Ἰωάν. 7,39). Πῶς οὖν ἐξέβαλλον τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα, διερωτᾶται ὁ ἱερὸς Πατὴρ ἡμῶν Χρυσόστομος. Ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ Ἰησοῦ, ἀπαντᾷ καὶ πάλιν ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος.

Τὴν ἡμέραν δέ τῆς Πεντηκοστῆς, καθ' ἣν "...ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τό αὐτό", "... ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός... καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις καθὼς τό Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι", (Πράξ, 2, 1-4), ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων.

Ἑρμηνεύοντες τοὺς λόγους τούτους, ὁ μὲν Οἰκουμένιος λέγει: «γλώσσης ἔδει τρανούσης τὰ μεγαλεῖα του θεοῦ». Ὁ δέ ἅγιος Γρηγόριος ὁ θεολόγος λέγει: «ἐν γλώσσαις διὰ τὴν πρὸς τὸν λόγον οἰκείωσιν». Ὦφθησαν γλῶσσαι, διότι ἐκ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἔχομεν τὸν λόγον τοῦ θεοῦ καὶ διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ὁ Χριστὸς θὰ ἐλάλει εἰς τὸν κόσμον καὶ ἔδωκε τό Πνεῦμα Αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητάς, διὰ νὰ μεταδώσῃ εἰς αὐτοὺς ὄχι μόνον τὴν σωτηριώδη γνῶσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν δύναμιν, ὅπως διακηρύξουν καὶ διαδώσουν εἰς τὸν κόσμον τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας, τὴν ὁποῖαν ἔλαβον. «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», (Ματθ. 28,19), παραγγέλλει τοῖς μαθηταῖς Αὐτοῦ ὁ Κύριος.

Οὐχ ἀπλῶς ἐνετείλατο βαπτίζειν, ἀλλὰ πρῶτον, φησὶ ὁ Κύριος, μαθητεύσατε... "ἵνα ἐκ τῆς μαθήσεως ἢ πίστις ἢ ὀρθὴ γένηται καὶ μετὰ πίστεως ἢ του βαπτίσματος τελείωσις προστεθῆ", ἐξηγεῖ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. Ὦντως, τό κήρυγμα τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἢ μᾶλλον ἢ ἀποστολικὴ αὐτῶν διδαχὴ κατὰ τό «διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν», (Ματθ. 28,20), ἀποτελεῖ τὴν πρωτογενῆ πηγὴν «τῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας», (Β' Τιμ. 4,3) τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ὁ θεῖος Παῦλος κηρύττων τὴν ἐνοποιὸν δύναμιν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν γενομένην μεταξύ ἐθνικῶν καὶ Ἰουδαίων διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ λέγει: «...οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολιταὶ τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ θεοῦ, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Ἐφ. 2, 19-20).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι κατεστάθησαν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ διὰ τοῦ ἁγίου Αὐτοῦ Πνεύματος τό θεμέλιον τῆς Ἐκκλησίας, τόσον ἐν τῇ πίστει ὅσον καὶ ἐν τῇ ἀνά τῇ Οἰκουμένῃ ἰδρύσει τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, προϋσταμένων αὐτῶν τούτων τῶν Ἀποστόλων ἢ ὑπ' αὐτῶν, δηλονότι τῶν Ἀποστόλων

χειροτονηθέντων Ἐπισκόπων. Διό καί ὁ ἱερώτατος Παῦλος παραινεῖ τοὺς Ἐπισκόπους λέγων: «προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος», (Πράξ. 20,28).

Τὴν ἀξίαν τῆς ἀποστολικότητος ἐξαίρει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος λέγων: «Ὁ προφήτης ἄρχων ἐστὶ... ὁ ποιμὴν καὶ διδάσκαλος ἄρχων ἐστὶ πνευματικός· ἀλλὰ τούτων ἀπάντων μείζων ἐστὶν ἀρχὴ ἡ ἀποστολική». Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ ἀποστολικότης τῆς Ἐκκλησίας ἐκπηγάζει ἐκ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τό δέ Ἅγιον Πνεῦμα, ὄν ὁμοούσιον τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Πατρὶ εἶναι αὐτό, τό Ὅποῖον συγκροτεῖ ὅλον τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τόν Γρηγόριον τόν θεολόγον. Ἐξάλλου εἰς τό «Σύμβολον τῆς Πίστεως» ἐπισημαίνεται ἰδιαιτέρως ἡ Καθολικότης καὶ Ἀποστολικότης τῆς Ἐκκλησίας.

Περιττόν δέ νά εἴπωμεν ὅτι ἡ ἀποστολικότης τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀρρήκτως καὶ ὀργανικῶς συνδεδεμένη μετὰ τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῶν Ποιμένων, δηλονότι τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐπίσης καὶ τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως, ὡς διδάσκει ὁ σοφός Παῦλος: «Τέκνον Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον», (Α΄ Τιμ. 6, 20), «τὴν καλὴν παρακαταθήκην», (Β΄ Τιμ. 1,14), «κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε...», (Β΄ Θεσ. 2, 15).

«Ἡ ἀρχὴ ἡ Ἀποστολική», κατὰ τόν Ἱερόν Χρυσόστομον, ἡ ἐμπεριέχουσα τὴν ἀποστολικὴν διαδοχὴν καὶ τὴν ἀποστολικὴν παράδοσιν, ἔχει τὴν ἀναφορὰν αὐτῆς εἰς τὴν ἐμπειρίαν τῶν Ἀποστόλων κατὰ τὴν Πεντηκοστήν, ἔνθα οὗτοι «ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις, καθὼς τό Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι», (Πράξ. 2, 4). «Ἀπεφθέγγοντο δέ προφητεύοντες, ἤγουν συνιέντες τε καὶ λέγοντες τὰ διὰ τῶν ἁγίων προφητῶν ἐπὶ Χριστῷ μαρτύρια», ἐρμηνεύει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας.

Ἰδού διὰ τί ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία τιμᾷ ἰδιαιτέρως τὴν μνήμην τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Μετὰ δέ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: « Σῶτερ ἀγαθέ, ὁ φύσει φιλόανθρωπος καὶ πολυεύσπλαγχνος, ταῖς τῆς πανυμνήτου σου Μητρός Παρθένου θείαις ἐντεύξεσι, Πέτρου πρεσβείαις Παύλου τε, καὶ τῶν Δώδεκα τῶν Ἀποστόλων τῶν Σῶν, τὰ ἐλέη Σου, καὶ τὴν βοήθειαν οὐρανόθεν ἡμῖν ἐξαπόστειλον», Ἀμήν.

Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ὁ καλῶς ἐπιμελούμενος τῶν τῆς Μονῆς Ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης Παρθένιος παρέθεσε τράπεζαν εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Συνοδείαν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας